

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ

('Εκ τῶν τοῦ *Harry How*)

Ὁ Κλέμεντ καὶ ὁ Ἐρρίκος Οὐόλφορντ ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι, τὸσον ὅμοιοι, καὶ ἐν τούτοις πόσον ἀνίμοιοι. Βλέπων τις αὐτοὺς εὐνόως ἠδύνατο ν' ἀπκητῆ ἐκλαμβάνων τὸν ἓνα ἀντὶ τοῦ ἄλλου ἢ μορρῆ των ἦτο ἡ αὐτὴ ὡς καὶ τὸ ἀνάστημα των Ἡ τύχη, ὅμως, τοὺς εἶχε θέσει εἰς δύο σημεία ὅλως ἀνίθετα. Ἡ μήτηρ των κατα τὴν νεότητά της (διότι εἶχεν ἀποθάνει πρὸ εἰκοσαετίας), ἦτο ἠθοποιὸς σπινιάς ἱκανότητος, οἱ δὲ ἄνθρωποι καθ' ἑκάστην κατέκλυζον τὰ θεάτρα ὅπως ἴδωσιν αὐτὴν ἐν τῇ σκηνῇ. Ἀμφότεροὶ οἱ υἱοὶ της εἶχον κληρονομήσει τὴν ἰδιοφυίαν ταύτην εἰς μέγαν βαθμόν, δύο δὲ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου της, εἶχον ῥιφθῆ εἰς ἐλπίδες ἐν τῇ κονίστρᾳ ὅπως δρέψωσι τὰς πρώτας δάφνας τοῦ ἐνδόξου ὀνόματός των. Ἰδιοφυία, οἱμοὶ! δύναται νὰ ζῆ καὶ νὰ λάμπη, δύναται ὅμως νὰ ζῆ καὶ μόλις νὰ φαίνεται. Τὰ νῦν, οἱ δύο οὗτοι ἦσαν ἀδελφοὶ μόνον κατ' ὄνομα. Τὰ προτερήματα τοῦ ἐνός ἀνεγνωρίζοντο καθόλου ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ἢ ἱκανότης ὅμως τοῦ ἑτέρου οὐδὲ ἀπλῆς μνείας ἤξιούτο.

Κλέμεντ Οὐόλφορντ! Τὸ ὄνομά του ἐφέρετο

εἰς πάντων τὰ χεῖλη. Οἱ κριτικαὶ ἀφιέρουν ὀλοκλήρους στήλας ἐν ταῖς ἐφημερίταις, οἱ θεατρῶναι σχεδὸν ἐγονυπέτουν ἔμπροσθέν του καὶ ἐπλήρωνον προθυμύτατα ὁ,τι τοῖς ἐξήτει ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὴν ὑπαρξίαν του εἰς τὸς συναναστροφὰς ἄσμενοι πάντες τὴν ἰπεδέγοντο. Καὶ ὁ Ἐρρίκος; Εἰς μὲ γητῆς οὐδὲν πλέον παρηγωνισμένος μαχητῆς. Ἰκανός, ἀλλ' ἀγνωστός οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς οὐδὸν. Δυνατὸν ἢ τύχη τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ τὸν δυστρέσσει ἐν μέρει οὐδόως ὅμως τὸν ἀπεθάρρυνε. Εἰργάζετο νυχθημερόν ἂν καὶ ἀπελπίει ἐνῶ δὲ ὁ ἀδελφός του ἤξιούτο τιμῶν ἐν Λονδίῳ, οὗτος περιπλανᾶτο ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐνδοείᾳ. Πολλάκις εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γράτῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν του ζητῶν βοήθειαν, οὐδέποτε ὅμως ἔλαβεν ἀπάντησιν. Καὶ ἡ δυστυχὴς σύζυγός του ἐξ ἄλλου πλέον ἢ ἀπαξ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ καλλιτέχου, ἢ μόνη δὲ ἀπάντησις, ἦν ἑκάστοτε ἐλάμβανε πρὸς τοῦ ὑπνρέτου ἦτο ὅτι: «Ὁ κύριος Οὐόλφορντ εἶχεν ἐργασίαν».

Τοιουτοτρόπως ἐβίου οἱ δύο ἀδελφοὶ ὁ εἰς ἀμνήμων τῶν ἀδελφικῶν ὑποχρεώσεων, ὁ δὲ ἕτερος ἐλπίζων εἰς μέλλουσαν ἀναγνώρισιν καὶ συνδιαλλαγὴν.

Ὁ Κλέμεντ κατῆγε καθημερινῶς θριάμβους εἰς τοὺς Σαϊκσπηρεῖους ἰδίως χαρακτηρῆς ἦτο

ἀπαρμίλλος. Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγελλον ἤδη μετὰ περισσοῦ ἐνδιαφέροντος ὅτι ἐσκόπει νὰ ἐμφανισθῆ ἀπὸ σκηνῆς ὡς Ἄμλετ. Πάντες ἀπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου μέχρι τοῦ τελευταίου ἀστού, ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ἐκτάκτου ἐπιτυχίας ἧτο ἡ γενικὴ ὀμιλία εἰς τοὺς συλλόγους καὶ τὸ θέμα τῶν κριτικῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἠσθάνετο ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν, διότι δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποτύχη. Ἡ λέξις ἐπιτυχία ἦτο στερεῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἐβλέπε τὸ ὄνειρον τοῦ βίου του πραγματοποιούμενον, ἐνῶ περιεπάτει ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ ἐβλέπε τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἀνθρώπων, καὶ παρετήρει αὐτοὺς χειροκροτοῦντας ἀπὸ τῶν θεωρείων ἐμμανέστερον ἐνόσφ προύχοντι τὸ ἐκάστοτε παριστανόμενον δράμα. Δι' οὐδὲνα ἄλλον ἐσκέπτετο ἢ δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον. Περὶ ἀδελφοῦ; Δὲν εἶχε κανένα. Τί πρὸς αὐτόν, ἂν ἐκεῖνος ἐπιλαθόμενος τῆς ἀποστολῆς του ἀφῆκε τὰς περιστάσεις καὶ τῷ διέφυγον;

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν. Ἡ πρὸ τῆς παραστάσεως ἡμέρα εἶχε φθάσει καὶ ἡ τελευταία δοκιμὴ εἶχε γίνει. Ὁ Κλέμεντ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἔστη πρὸ τοῦ περιχρύσου κατόπτρου καὶ παρετήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ. Ἀνεπήδησεν ἐντρομος! Ἡσθάνθη φοικιάσιν. Παρετήρησε καὶ ἐκ δευτέρου μὲ ἀγριωπὸν βλέμμα ἐντὸς τοῦ καθρέπτου. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παρατηρήσει τόσῳ θανάσιμον ὠχρότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐγέλασε διὰ τὴν ἀνοησίαν του. Ἐδοκίμασε νὰ φθάσῃ ἐν κάθισμα ἄλλ' οἱ πόδες του δὲν ὑπήκουον καὶ μόλις κατώρθουν νὰ τὸν σύρῃσι. Κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως κατισχύσῃ τῆς ταρχῆς ἠσθάνετο τρεμούσας τὰς χεῖράς του καὶ παρετήρει ταύτας ἵνα πεισθῇ ἂν πράγματι ἔτρεμον.

«Ἀνησυχία—ἐρεθισμός—λύπη—ἀδυναμία, τί νὰ εἶνε;» ἐκορύγασε «ἐνα ποτήρι νερό—λίγο κονιάκ—μπορεῖ νὰ μὲ ὠφελήσῃ. Ποῦ εἶνε τὸ κουδοῦν;» Ἄ! ἐκεῖ εἶνε» καὶ ἔρπων πρὸς τὸν κώδωνα κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, ἐπέσεν αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ δαπέδου, μόλις εἶχε πλησιασεῖ.

Ὅταν ἡγέρθη εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς κλίνης πλησίον τοῦ ἱατροῦ. Ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ παρετήρησεν αὐτὸν περιέργως. «Πῶς—τί θέλω ἐδῶ; Πόσον καιρὸν εὐρίσκομαι στὸ κρεβάτι; Εἶναι ἡ πρώτη βραδεία;» ἠρώτησε.

«Μόνον ὀλίγας ὥρας ἔχετε ἐδῶ» ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. «Προσπαθήσατε νὰ ἡσυχάσητε ὀλίγον, φίλε μου.»

«Δόξα σοι ὁ Θεός! Δόξα σοι ὁ Θεός!» εἶπεν ὁ Κλέμεντ. «Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἡ πρώτη

βραδεία. Ἀλλά... Τί ἔχω; Τί ἔχω; Διατί δὲν μοῦ ἀποκρίνεσθε; Ἀποκριθῆτέ μου!»

«Ἐκοπιάσατε πολὺ, καὶ δὲν ἀντέχετε.»

«Δὲν ἀντέχω;»

«Ναί, καὶ ἔχετε ἀνάγκην ὀλίγης ἡσυχίας» ἀπήντησεν ὁ ἱατρός «διότι ἐκόπη—»

«Τί; Τί; Εἰπέτε μοι ἀμέσως!»

«Ἐκόπη μία ἀρτηρία.»

Ὁ ἀσθενὴς παρετήρησε πρὸς στιγμὴν τὸν ἱατρὸν, καὶ εἶτα ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. ἡ φωνὴ του μόλις ἦτο καταληπτὴ ἦτο ψυχρὰ καὶ τρχεῖα. δὲν ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὅστις κατεμάχευεν ὅλους τοὺς ἀκροκτάς. Παρετήρει βλοσυρῶς τὸν ἱατρὸν, μετὰ μικρὸν ὅμως τὸν ἠρώτησεν:

«Εἰξεύρετε τί ἔχομεν αὔριον τὸ ἑσπέρας;

«Ὅχι, βέβαια, ὄχι. Ἐγὼ ὅμως εἰξεύρω. Εἶνε ἡ

πρώτη ἑσπέρα τοῦ «Ἄμλετ» καὶ θὰ ὑπάγω

εἰς τὸ θέατρον, τὸ ὅποιον θὰ κρέμαται ἐλόκληρον

ἀπὸ τὸ στόμα μου. Νομίζετε ὅτι ἔμπορεῖ

αὐτὸ τὸ κρεβάτι νὰ μὲ κρατήσῃ ἀπὸ τὸν θοῖ-

αμβόν ὅστις μὲ περιμένει; Νομίζετε ὅτι δύνα-

σθε σεῖς ἢ κανεὶς ἄλλος νὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ

τοῦ νὰ δρέψω τοὺς καρπούς τῆς ἐπιτυχίας μου;

Δὲν ἀντέχω! Φαίνεται ὅτι δὲν μὲ γνωρίζετε

καλῶς. Εἴσθε ὅλος ξένος τῆς δυνάμεώς μου

Μὴ ὀμιλεῖτε οὔτε λέξιν. Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς

συμβουλῆς σας. Σὰς λέγω ὅτι πολὺ ὀλίγον μὲ

γνωρίζετε. Πάρτε τὴν χεῖρά σας—πάρτέ την»

Τί εἶπατε; Νὰ ἡσυχάσω—νὰ ἀναπαυθῶ ἐδῶ,

ἢ τί θὰ κίμω; Τί; θ' ἀποθάνω; θ' ἀποθάνω!

Εἶθε τρελλός. «Ὅχι, ὄχι θὰ ζήσω! Ἐγὼ θὰ

ζήσω πολλὰ ἔτη, θὰ ζήσω διὰ παντός εἰς τὴν

μνήμην τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὸ ἑσπέρας τῆς

αὔριον! Ὀλίγο νερό, ὀλίγο νερό, δότε μου!»

Μὲ τρεμούσας χεῖρας ὁ ἀσθενὴς ἠρνήθη τὴν

βοήθειαν τοῦ ἱατροῦ, ἀνεγείρας δὲ τὸ ποτήριον

κατέπιεν ἀπλήστως τὸ περιεχόμενον. Αἱ ὄραι

παρήρχοντο ἡ νύξ ἠγγίζεν εἰς τὸ τέρμα τῆς

καὶ ὁ ἱατρός, πιστὸς φύλαξ, διήλθεν ὅλην τὴν

νύκτα πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς. Ὅτε δὲ

τὴν πρωῖαν ἀνήγειρε τὰ παραπετάσματα τῶν

παραθύρων, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας προσέπεσεν ἐπὶ

τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, οὐτινος ἡ ζωὴ ὄλον

νὲν ἐσθύνετο. Πρῶτος διέκοψε τὴν σιγὴν αὐτὸς ὁ ἀσθενὴς.

«Ὅ μείνω ἐδῶ ἀπόψε, αἱ!» ἠρώτησε, «δὲν

πρέπει, γιαντρέ, νὰ τοὺς ἐξαπατήσω. Ἐπιτρέ-

ψατέ μου νὰ διέλθω μαζύ σας τὸ μέρος μου. Ἰδοῦ!

ἐκεῖ εἶναι ὁ Σαικσπῆρος μου ἐκεῖ ἐπὶ τῆς

τραπέζης πλησίον τοῦ παραθύρου. Εἶνε δῶρον

τῆς μητρὸς μου. Φέρετέ μου τὸν προσεκτικῶς.»

Ὁ ἱατρός ἐπράξεν ὡς διετίχθη. Ἐγνώριζεν

ὅτι ὑπήκουεν εἰς τὴν θέλησιν ἐνός, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ ἄλλως. Ὅτε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του εἶδεν ὅτι ὁ θνήσκων ἀσθενὴς εἶχεν ἡμιογεροθῆ.

«Στρέψατε εἰς τὴν πρώτην πράξιν—εἰς τὴν πρώτην σκηνήν. Εἰσερχεσθε. Ἀκούσατε τώρα καὶ εἰπέτε μοι τί ἐντύπωσιν σὰς κάμνει. Ἀκούσατε!»

«Νὰ ζῆ κανεὶς, ἢ νὰ μὴ ζῆ; Ἰδοῦ τὸ πρόβλημα. Τί εἶνε εὐγενέστερον; νὰ ὑποφέρῃ βέλη καὶ σφενδονήματα ἀπηνεστάτης τύχης, ἢ νὰ ὀπλισθῇ κατὰ πελάγους δεινῶν καὶ ἀντιπαλαίων, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτά; Νὰ ἀποθάνῃ νὰ κοιμηθῇ οὐδὲν ἄλλο. Καὶ δι' ἐνός ὑπνου, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀπαλλαγῶμεν τῶν ψυχικῶν ἀγληθῶν καὶ τῶν μυριῶν ἄλλων προσβολῶν εἰς ἀσύποκείται ἡ σὰρξ. Τέλος τοιούτου, εἶνε σφόδρα ἐπιθυμητόν. Νὰ ἀποθάνῃ νὰ κοιμηθῇ! Ἴσως καὶ ὄνειρευθῇ. Ἄ, ἰδοῦ ὁ Γόρδιος δεσμός. Διότι ἐν τῷ ὑπνῷ τούτῳ τοῦ θανάτου, ὅποια ὄνειρα δύναται νὰ ἐπέλθωσι...»

«Διατί μὲ παρατηρεῖτε τοιουτοτρόπως; Εἰς τὸ βιβλίον ἔχετε τὴν προσοχὴν σας ὄχι εἰς ἐμέ.

«Διότι ἐν τῷ ὑπνῷ τούτῳ τοῦ θανάτου, ὅποια ὄνειρα δύναται νὰ ἐπέλθωσι»

Εἶτα ὁ ἀνθρώπος ἔστη. Ἐψιθύρισεν ἐπανειλημμένως τοὺς στίχους τούτους· στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν ἱατρὸν τῷ εἶπεν ὅτι ἤδη ἦτο βέβαιος ὅτι θ' ἀπέθνησκε.

«Εἰξεύρετε ποῖον θὰ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ ὑπνῷ;» ἠρώτησε τρχεῶς καὶ μετὰ ποιᾶς τινοῦ συγκινητικῆς. «Θὰ σὰς εἴπω ἀμέσως. Ὁ ἀδελφός μου! Ἐκεῖνος θὰ δύναται νὰ μὲ περιπαιξῇ διότι δὲν ἐφάνην γενναῖος καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρίκειτο νὰ θριαμβεύσω. Ἐκεῖνος θα μὲ δακτυλοδεικτῇ καὶ θὰ γελά.

Ναί, θὰ τὸ πράττῃ διότι ἐγὼ ἀφεύγα πάντοτε νὰ τοῦ δώσω καὶ τὴν ἐλχίστην βοήθειαν. ὦ, δὲν δύναμι νὰ τὸ ὑποφέρω! Ἐρρίκει, ἀδελφέ μου Ἐρρίκει, ἐάν ἡδυνάμην νὰ σὲ ἴδω μίαν φορὰν ἀκόμη, ἐάν ἡδυνάμην νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησιν πρὶν παρέλθῃ καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς ἐάν...» διεκόπη πρὸς στιγμὴν «πρέπει νὰ ἴδω τὸν ἀδελφόν μου Ἐρρίκον! Πρέπει νὰ τὸν ἴδω. Τὴν διεύθυνσίν του θὰ εὑρήτε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ το γραφεῖον—στείλατε νὰ τὸν εὑρήτε. Παραγγεῖλατέ του ὅτι ὁ ἀδελφός του Κλέμ θέλει νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ, θέλει νὰ πράξῃ ὅ,τι μὲ χει τοῦδε ἀπύρευγε. Ἐκεῖ εἰς τὸ γραφεῖον...»

Ὁ ἱατρός ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου εἰπὼν αὐτῷ ὅπως τὸν καθησυχάσῃ, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀνέμενε κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν κρεῖγε πλέον ἐλπίδα ζωῆς, ἠρώτησε τοὺς ὑπηρετάς ἂν εἶχε συγγενεῖς. Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν ὅτι καθ' ὅσον ἐγνώριζον, ἕνα μόνον ἀδελφόν εἶχεν, ὃν οὐδέποτε ἠθέλησε

νὰ δεχθῆ καὶ ὅστις πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχε κύρῳσει τὴν θύραν, ἀλλ' ἀνεχώρησεν ἀπαρατήρητος Ἐγνώριζον τὴν διεύθυνσίν του διότι τοῖς τὴν εἶχεν ἀφήσει. Εἶχεν ἔλθει εἰς Λονδίον ἐπὶ τῆ ἐλπίδι ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ ἔστρεγεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν εὐνοήσῃ. Ὁ ἱατρός λοιπὸν πάραυτα ἐτηλεγράφησε πρὸς αὐτόν, ὅστις καὶ ἦλθε μετὰ τινῶν ὥρας.

«Στείλέ μου τὸν ἐδῶ τώρα—ἀμέσως» ἀνεκραξεν μετ' ἀσθενητικῆς φωνῆς ὁ Κλέμεντ. «εἰπέτε μοι ὅτι ὁ ἀδελφός του Κλέμ θέλει νὰ τὸν ἴδῃ».

Ὁ ἱατρός ἐπιτρέψθη εἰς τὴν θύραν καὶ τὸν ἐκάλεσεν, ὅταν δὲ εἶδε τὸν Ἐρρίκον ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα ὠπισθοχώρησεν ἐκπληκτος. Πόσον ὁμοιάζον οἱ δύο οὗτοι ἀνθρώποι! Ὁ εἰς ὁμῶς τούτων, ἂν καὶ πτωχός, εἶχεν ὑγιᾶ τὴν φυσιογνωμίαν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐφθινεν. Ὁ Ἐρρίκος εἰσῆλθεν ἡσύχως.

«Κλέμ! Κλέμ!» ἀνεκραξεν ὁ Ἐρρίκος θλίβων τὴν προσφορομένην αὐτῷ χεῖρα καὶ ἐναγχυκαλιζόμενος αὐτόν διὰ τῆς ἄλλης.

«Ἐρρίκει, ἀδελφέ μου! Ἀποθνήσκω. Τὸ γνωρίζω. Ἀπόψε εἶνε ἡ τελευταία μου βραδεία, ἀλλὰ χαίρω διότι σὲ εὑρὼν. Ἐλθέ πλησίον μου πολὺ πλησίον, καὶ ἀκουσε! Ἐρρίκει ὑπῆρξα σκληρὸς εἰς σὲ—θὰ μὲ συγχωρήσῃς.»

Ὁ Ἐρρίκος ἠρέσθη εἰς τὸ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρά του.

«Ὅχι, ὄχι» εἶπέ το! Εἶπέ μου, : Σὲ συγχωρῶ!»

«Κλέμ, ἀδελφέ μου, σὲ συγχωρῶ» ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος πληρῶς δακρύων.

«Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ εἴπω πολλά, διὰ τοῦτο θὰ εἴπω συντόμως Ὀλίγο νερό—λίγο διὰ νὰ δροσίτω τὰ χεῖλιά μου. Σὲ εὐχριστῶ εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. Τώρα ἀκουσε με προεκτικῶς. Ἐλθέ πολὺ πλησίον. Ἐρρίκει, ἡ τύχη σου ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἀπόψε. Δύνασαι νὰ λάβῃς τὴν ἰδικήν μου, διότι ἐγὼ δὲν θὰ εὐρίσκωμαι ἐν τῷ κόσμῳ. Γνωρίζεις τὸ μέρος καλᾶ; Ἄ, δὲν ἀμφέβαλλον—τὸ ἐπαιξες πολλὰ μὴν. Ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ κάθισμα θὰ εὑρῆς τὸ ἐπανωφόρι μου—φόρεσέ το. Ναί, φόρεσέ το Ἐρρίκει μὴ σὲ μέλει.»

Ὁ Ἐρρίκος ὑπήκουσε.

«Μάλιστα—ὠραία—εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὑπαγαγε ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον. Εἰσελθε ἐντὸς τῆς σκηνῆς χωρὶς νὰ προσφέρῃς λέξιν. Ὅλοι θὰ σὲ χαριετίσωσι μετ' εὐλαβείας. Ὑπαγε εἰς τὸ δωμάτιόν μου—εἶνε τὸ πρῶτον πρὸς ἀριστερά—Ἐτοιμάσου ἐνδύσου—τὰ πάντα θὰ εὑρῆς ἐκεῖ. Νὰ εἶσαι ἐτοιμος—ἡ ὀρχήστρα θὰ ἀρχίσῃ, ἢ αὐλαῖα θ' ἀνυψωθῇ, καὶ... καὶ... καθὼς θὰ

παρουσιασθῆς ὅλο τὸ θέατρον θ' ἀντιχῆση ἐκ τῶν ἐπευφημιῶν. Ἐπὶ τέλους— ἦλθεν— ἡ τύχη σου. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν— ἐγὼ — ὁ ἀδελφός σου Κλέμ — σου τὴν δίδω. Ἐρρίκε — ἀδελφὸς μου Ἐρρίκε, σφίγγε τὴν χεῖρ μου, ἔλθε νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ... φεύγω— ὑγίαινε· Ἐρρίκε— ὑγίαινε »

Ὁ Κλέμεντ ἦτο νεκρός.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέρην τὸ θέατρον ἦτο κατὰ μέτρον ὁ θυρωρὸς ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως τὸν μέγαν ἠθοποιόν, ὅτις διήλθεν ἔμπροσθεν τοῦ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ὁ κώδων ἐσήμανε καὶ ἡ αὐλαία ἀνεπετάσθη. Ὁ Ἀμλετ εἰσήλθε καὶ αἱ ἐπευφημίαι ἐφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν δὲ κατεπετάσθη αὐτὴ ὁ ὑποκριθεὶς τὸν Πρίγκιπα ἐπανειλημμένως προσεκληθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιῶντος πλήθους.

Τὴν ἐπομένην ἅπασαι αἱ ἐφημερίδες ἀφιέρουν στήλας ὀλοκλήρους· ἐξαίρουσαι τὴν ἀξιωματικὸν παραστάτην αἷτις ἤθελε χαραχθῆ ἐν τῇ μνήμῃ ἐκείνων, αἵτινες εἶχον παραστῆ κατ' αὐτήν.» Ὅταν μὲν τὸ πρᾶγμα διελευκάνθη, ἡ ἔσκασις καὶ ὁ πρὸς τὸν Ἐρρίκον ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους, εἶχε διπλασιασθῆ. Ἐπὶ τέλους εἶχεν ἔλθει ἡ τύχη του.

Ἐκ Πιτρῶν.

Γ. Π. Π.

ΦΟΡΕΜΑ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΚΥΡΙΑΝ

(Ἴδε τὴν ἐναντι εἰκόνα).

Τὰ φορέμα τούτου εἶνε ἀπὸ βατίσταν κυνήν (bleu) μὲ λευκὰ στίγματα, ἐστολισμένον μὲ δαντέλλας λευκὰς καὶ βελουδάκια μαύρα. Ἡ φούστα εἶναι γαρνιρισμένη μὲ δύο ἀντρεντέ (entre deux), δαντέλλας καὶ μὲ βολάν (volan) ἐκ δαντέλλας μὲ γλώσσαις καὶ τρεῖς σειρὰς βελουδάκι μετὰ τῶν ἀντρεντέ (entre deux), σχηματίζοντα γλώσσας μυτερὰς.

Τὸ κορσάζ (corsage) ἐπίσης γαρνίρεται μὲ δαντέλλας καὶ βελουδάκια καὶ μὲ ζώνην ἐκ βελούδου μαύρου πλατεῖαν (corselet). Ἡ πλάτη εἶναι μονοκόμματος καὶ τὸ ἔμπροσθεν σταυρωτόν, κουμπωμένον εἰς τὸ πλάγι, ἐνῶ ἡ φόδρα εἶναι κολλημένη (ajustée).

Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορσάζ σχηματίζεται ἀπὸ δαντέλλαν καὶ βελουδάκι, ὡς καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ μαυκίου. Ἡ δὲ μπερτά (berthe) ἐκ βατίστας γαρνιρισμένη μὲ γλώσσαις μυτερὰς, ὡς ἡ φούστα.

Τὸ καπέλλον, ψάθρα Ἰταλικὴ γαρνιρισμένη μὲ κορδέλλας ἐκ βελούδου χρώματος μαρουλίου (laitue) μὲ μύρα φανταζι (fantaisie) καὶ γαρουφαλάκια.

Δίδοντες τὸ φορέμα τούτο σήμερον κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὴν φιλότινην ἀναγνώστριν ὅτι δὲν δύνανται νὰ φορῶσι κάθε φορέμα ἢ νεαρὰ γυνὴ καὶ ἡ ἡλικιωμένη, οὔτε ἡ νεαρὰ κόρη καὶ ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου δεσποινίς.

Πολλάκις, θέλουσα κυρία τις νὰ φανῆ νεωτέρα, καλλωπιζομένη μὲ στολισμούς καὶ χρώματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς φαίνεται ἀσχημοτέρα καὶ μεγαλειτέρα παρ' ὅτι εἶναι, ἐνῶ ἐξ ἄλλου, κόρη ἄγαμος δὲν πρέπει νὰ φορῇ πολλὰ στολίδια καὶ ἀκριβῆ. Ἡ τουκλέττα τῆς πρέπει νὰ ἦναι ἀπλή, ὡς καὶ ἡ ψυχὴ τῆς.

Μεγίστη δὲ πρέπει νὰ διδῆται προσοχὴ εἰς τοὺς χρωματισμούς. Τὰ οὐρανία (bleu ciel) καὶ τὰ μολοχία (mauves) δὲν πηγαινούν παρὰ εἰς τὰς ξανθὰς, ἐνῶ ἡ μελαχροινὴ πρέπει νὰ φορῇ τριανταφυλλία (roses), ὑποκίτρινα (crèmes) καὶ ἐρυθρὰ.

Τὰ λευκὰ εἶναι τὰ ὠριότερα καλοκαιρινὰ φορέματα διὰ πᾶσαν δεσποινίδα.

Περὶ δὲ τοῦ καπέλλου πρέπει νὰ προσέχωμεν πολὺ, διότι κάθε καπέλλον δὲν εἶναι διὰ κάθε πρόσωπον. Δὲν πρέπει ἄρα νὰ ἀκολουθῆ τις τὸν συρμόν, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ καπέλλου, διότι τίποτε δὲν παρμωρφοῦναι τὸ πρόσωπον τόσον, ὅσον τὸ καπέλλον καὶ τὸ κτένισμα.

Κα. Π...

Εἰς τὴν μοῖραν μου

Τὸ σήμερον ἐν τῇ Οἰκογενεῖᾳ δημοσιευόμενιν ἀριστούργημα τοῦ ἀγαπητοῦ μας ποιητοῦ κ. Νίκου Κοτσελοπούλου, ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, προῖόν, τίς οἶδε τίνας ψυχικοῦ ἄλγους τοῦ προσηλοῦς συνεργάτου μας, δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία ὅτι θὰ ἀναγνωσθῆ ἀπλήστως παρὰ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν. Ἐν αὐτῷ διακρίνει ὁ ἀναγνώστης ἀπόγνωτον καὶ μόνον... ἀπόγνωτον, τίς οἶδε πόθεν πηγάζουσιν, ἀπόγνωτον ὅμως ἐξωτερικευμένην οὐχὶ μετὰ τῆς γνωστῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς γράφει ὁ Κοτσελόπουλος ἀλλὰ μετ' ἐξάρσεως, παθους καὶ τέχνης ἀπαρμιλλῶν. Νομίζει τις ὅτι γύνει ὅλον τὸν πόνον του εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς τὰ πάντα βλέπων περὶ αὐτοῦ μελανά... ἀπαισία! Γνωρίζοντες ὅτι ὁ φίλος συνεργάτης ἡμῶν δὲν γράφει ἢ ὅ,τι αἰσθάνεται, δὲν εὐχόμεθα νὰ κοσμηθῆ καὶ πάλιν ἡ «Οἰκογενεῖα» δι' ὁμοίου ποιητικοῦ ἀδάμαντος ἐξερχομένου ἐκ καρδίας, ἐν ἧ ἄλλοτε ἐκυριάρχει ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρὰ, ἧτις εὐχόμεθα ὀλοφύχως νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν ὅπως μᾶς ἀποδώσῃ τὸν δημοφιλέστατον ποιητὴν μας ὡς πρῶτα, εὐθυμον, διαχυτικόν.

ΦΟΡΕΜΑ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΚΥΡΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΙΡΑΝ ΜΟΥ

Α'.

Μοῖρά μου μαύρη, ἀκαμπτος . . . ἀγρία εἰμαρμένη,
Πῶς; Δι' ἐμὲ δὲν μειδιᾷς, οὐδὲ ἡμέραν μίαν; . . .
Λοιπὸν ἀνέγραψες, σκληρὰ, ὁ βίος μου νὰ βαίῃ
Μὲ σὺντροφὸν τὰ δάκρυα, τὸν πόνον τὴν πικρίαν; . . .

Λοιπὸν, ἀνόλητος θεὰ, ἐπιθυμεῖς καὶ μόνον
Εἰς τὴν πτωχὴν καρδίαν μου νὰ βασιλεύῃ ἡ φρίκη,
Ἦτις ἐκσπᾷ εἰς δάκρυα, εἰς θλίψιν καὶ εἰς πόνον
Καὶ νὰ λογιζέται ζῶν, τοιαύτη καταδίκη! . . .

Θέλεις, ἐνῶ περὶ ἐμὲ εἰρωνικῶς λαλοῦσιν
Ὅν τ ἄ ρ ι α ὑπὸ μορφὴν βιοῦντα ἀνθρωπίνην,
Θέλεις ἐνῶ τὰ ἔρπετὰ αὐτὰ παραληροῦσι,
Νὰ καταπνίξω ἄφωνος τὸν πόνον, τὴν ὀδύνην;

Θέλεις νὰ πέσω, ἔτι ζῶν, εἰς ἀνοιχθέντα λάκκον
Χωρὶς κραυγὴν ν' ἀφήσω;
Θέλεις λοιπὸν εἰς τοὺς κρωγμοὺς τῶν ἀπεχθῶν κοράκων
Τὸ στόμα μου νὰ κλείσω;

Θέλεις, ἐνῶ ἐρείπια νοσοῦσης κοινωνίας
Χειροκροτοῦσιν ἀναιδῶς εἰς τὸν βαρύν μου πόνον
Οὐδὲ κραυγὴν, οὐδὲ φωνὴν νὰ ρήξω ἀληθείας
Καὶ ν' ἀπαντῶ μὲ σαρκασμὸν καὶ εἰρωνείαν μόνον;

Θέλεις, ἐνῶ τοὺς κολοσσοὺς ἐκείνους τῆς μωρίας
Μὲ νεῦμα μόνον δύναμαι εἰς κόνιν νὰ συντρίψω
Θέλεις αὐτὴν τὴν ἐκφρασιν τῆς μαύρης μου πικρίας
Σ' τὰ στήθη μου νὰ κρύψω;

Θέλεις, ἐνῶ τὸν βίον μου ταχέως ὑποσκάπτει
Ἡ ἰδιοτροπία σου, . . . εἰς τὴν πτωχὴν μου λύραν,
Ἦτις μὲ ἓνα στεναγμὸν τὸν πόνον μου ἐκθάπτει,
Θέλεις νὰ μὴ καταρασθῶ τὴν μαύρην μου τὴν μοῖραν;

Ἐστὼ . . . θὰ μείνω ἀναυδός, βωβός, ἐκτεθειμένος
Εἰς σκώμματα κοινωνικὰ καὶ εἰρωνείας βέλη,
Καὶ μόνος τὴν ὀδύνην μου θὰ φέρω τεθλιμμένος! . . .

Ἡ μοῖρα οὕτως ἐγράψεν . . . Ἡ μοῖρα οὕτω θέλει! . . .

Β'.

Ἐμπρός! . . . βαδίζω ἀπελπισ τῷ βίῳ τὴν πορείαν,
Ταλαίπωρος αἰχμάλωτος ἀγρίας εἰμαρμένης
Καὶ σφίγγω εἰς τὰ στήθη μου τὴν τάλαιναν καρδίαν
Ἦ μᾶλλον . . . Τὰ συντρίμματα καρδίας τετρωμένης!

Καὶ ποῖαν, λέγε, ἄφηκες, ὦ μοῖρά μου, ἡμέραν
Καθ' ἣν δὲν ἐδοκίμασα ἐν τραῦμα σου, ὁ τάλας;
Καθ' ἣν δὲν μοι προσέθηκες καὶ θλίψιν νεωτέραν
Εἰς τόσας θλίψεις ἄλλας;

Εἶπέ μου, ποῖον πόθον μου ἢ ὄνειρόν μου ποῖον,
Ἐξ ὅσων ἐδαυκάλισαν τὸν νοῦν μου ὥραν μίαν,
Καὶ πρὸς στιγμὴν μὲ ἔκαμαν νὰ ἴδω νέον βίον
Σὺ, μοῖρα, δὲν κατέστρεψες μὲ λύσσαν καὶ μανίαν;

Τὰ πάντα διεψεύσθησαν . . . καὶ εἶδον ἓνα ἓνα
Τοὺς πόθους μου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐντός μου γεννηθῶσι,
Εἰς τὴν πολλὴν σου δύναμιν νὰ κύψουν τὸν αὐχένα
Καὶ νὰ σβεσθῶσι! . . .

Καὶ τώρα πλέον ὀρφανὸς ὄνειρων καὶ ἐλπίδων
Τὴν ἄχαριν ἀκολουθῶ τῷ βίῳ μου πορείαν,
Ἄφου δὲ τὰς γλυκύτητας τοῦ κόσμου ὅλας εἶδον! . . .
Ἐπιθυμῶ ἀνάπαυσιν εἰς τάφου ἐρημίαν.

Ἴδου, τί θέλω παρὰ Σοῦ ὡς χάριν εἰμαρμένη . . .
Τὸ θάνατον καὶ μόνον,
Διότι, εἰς τὸ μνημῆμά μου, καρδία τετρωμένη
Θὰ εὖρη ἀνακούφισιν καὶ βάλσαμον τῶν πόνων

Δός μου καὶ τοῦτο, μοῖρά μου, ὡς χάριν ὑπερτάτην
Καὶ πρὶν τὴν τελευταίαν μου ἀναπνοὴν ἀφήσω,
Εἰς τῆς ζωῆς μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ὑστάτην
Τὰς πρὸς με κακουργίας σου, σκληρὰ, θὰ λησμονήσω!

Ναί, τὸ μοιραῖον τέλος μου ποθῶ νὰ ἐπισπεύσω
Οὐχὶ αὐτόχειρ . . . παρὰ σοῦ ζητῶ νὰ ἀποθάνω
Διότι ζῶν ἂν ἔπαισα, ζητῶ ὅταν ἐκπνεύσω
Νὰ μὴ ἴδω ὑπόδικος τὸν Πλάστην μου ἐπάνω!

ΝΙΚΟΣ ΚΟΓΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ

(Σκαρίφημα)

Βγαίνει το βράδυ βράδυ 'ς τόν περίπατο μονάχος πάντα: πάρα κάτω θά σ'ς πῶ γιατί... μά πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νά σ'ς τόν ζωγραφίσω :

Ψηλός ἢ κοντός, ἀδιάφορο, εἶναι πάντα καμαρωτός σάν σκαρίφημα καὶ τοῦτο διὰ νά δεῖξη ὅτι τὰ ἔτη δὲν τὸν κατέβαλον. Εἶναι ντυμένος πάντοτε κατὰ τὴν τελευταίαν μόδαν μὲ τὸ μαστουνάκι του λεπτό λεπτό, σάν σύρμα γάντια τῆς ὥρας, χρώματος ζωροῦ σκαρίφημα ἀπὸ τελατίνι ρούσικο.

Τὸ μουστακί του εἶναι μαῦρο σάν τοῦ κοράκου τὸ φτερό καὶ στιμμένο σάν ποντικὸ οὐρά.

Τὸ στόμα του εἶναι γεμάτο ἀπὸ λευκότητα καὶ γερότητα δοντάκια.

Τὸ διατὶ αἱ τρίχες του εἶναι μαῦραι οὐδέποτε θά σ'ς τὸ εἶπη ὁ κουρεύς του διότι πληρώνεται πολὺ καλὰ ὅπως τοῦ τὰς βάρη μίαν μίαν μὲ τὴν θαυματουργὸν βαρὴν τῆς κυρίας Ἄλλεν.

Διὰ τοὺς ὀδόντας του, λέγουν, ὅτι μετέβη ἐπίτηδες εἰς Περσίους παρὰ τινι διασήμῳ ἱατρῷ, καὶ ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἕως οὗ συνειθίσθη νά τρώγη μὲ τὰ ἐν τῷ στόματί του κοκκάλινα παράσιτα· ἀλλὰ... μπρὸς 'ς τὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνος!

Εἰς τὸ Φάληρον πηγαίνει πάντοτε μὲ τὸν τροχιόδρομον μεταβαίνει εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου σταθμὸν πρὸ ἡμισείας ὥρας τοῦλάχιστον, καὶ περιμένει διὰ νά λάβῃ τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ θέσιν: πάντοτε εἰς τὴν πρώτην σειράν τῶν καθισμάτων τῆς τραμαμάξης καὶ εἰς τὴν ἄκρην. Τὰ καθίσματα πληροῦνται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐκ τῶν βραδυνάντων, οἱ μὲν ὑπομονητικώτεροι περιμένουν ν' ἀναχωρήσουν μὲ τὴν ἄλλην ἀμαξοστοιχείαν, οἱ δὲ ἀνυπόμονοι, μεταβαίνουν κρεμασμένοι ἀπὸ τοὺς στύλους τῶν τραμαμαξῶν, σάν σουτζούκια.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρόν μας εἶναι εὐτυχέστατον, διότι ἔχει τὴν θέσιν του, ἢν οὐδὲ μὲ θέσιν πρόσθετος θ' ἀντήλλασσε.

Ἐν τούτοις... Μία κυρία ψηλή, παχουλὴ, δροσερά, μὲ μάτια μαῦρα σάν ἐλῆες Καλαμών, μὲ μαλλιά μαῦρα... ὄχι, βεβαίως, σάν τὰ δικά του, βαμμένα, ἀλλὰ φυσικά. Δὲν ἔχει θέσιν, ἢ καυμένη, ἤργησε καὶ... τί κρίμα! Θά χάσῃ τὸ Φάληρόν της.

Εἶπομεν ὅτι ὁ φίλος μας εἶναι μόνος καὶ τὴν εἶδε διότι πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκρην.

— Κυρία, Κυρία, θά μὲ ὑποχρεώσετε νά λάβετε τὴ δική μου θέσι . . .

— Ἄλλ' ὑμεῖς, κύριε . . .

— ὦ! ἐγώ. . . ἐγὼ θά μείνω ὄρθιος, ἀπέναντί σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, πολὺ εὐγενῆς . . .

Καὶ ἡ κουβέντα στρώνει 'ς τὰ καλὰ. Τὴν ἐπομένην τὴν ἐπισκέπτεται καὶ ὅταν, κατὰ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας της ἀποχώρησίν του τῷ λέγει:

— Ἰὰ σ'ς βλέπουμε . . .

Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ χάριν· γράφει καὶ ἕτερον θρίμβον εἰς τὸ σημειωματάριόν του.

Ὅταν γίνεται λόγος περὶ ἡλικίας, λέγει ὅτι μόλις τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον ἔκλεισε τοὺς τριάκοντα δύο . . . Μαΐους. Πολλάκις ὅμως, ὅταν πρόκηται περὶ γενναιότητος, διηγείται μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν, ὅτι ἔκαμε θαύματα εἰς τὴν Μεταπολίτευσιν τοῦ 1863, (γράφο 'ς τὰ 1893)!

Τὸ γεροντοπαλλήκαρον, ἐὰν ἀποφασίσῃ νά νυμφευθῇ, οὐδέποτε θά ζητήσῃ γυναῖκα τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ πάντοτε μικροτέραν τῶν 17 ἐτῶν. Καὶ ὅταν χάριν εὐγενούς ἀρνήσεως τῷ εἶπουν ὅτι ἡ νύμφη εἶναι μικρὰ καὶ . . . δὲν ἔχει ἀκόμη καιρὸν διὰ γάμον, δύνανται ν' ἀπαντήσῃ ἀπλοῦστατα:

— Δὲν βιάζομαι, περιμένω καὶ πέντ' ἔξῃ χρόνια!

"Ιχ.

Παρὰ πόδας δημοσιεύειν σύντομον πραγματεῖαν «Περὶ τῆς Ὀφελείας τοῦ Πλοῦτου» τοῦ προσφιλοῦς μας συνεργάτου κ. Ἀλεξάνδρου Ν. Κοκκῶνη οὐ πολλὰ ἔργα μέλλουσι νά κοσμήσωσι τὴν «Οἰκογένειαν», καὶ ὦν τὴν ἀνάγνωσιν θά συστήσωμεν τοῖς φίλοις ἡμῶν συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταῖς ὡς λίαν ὠφέλιμον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΦΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Μὴ ἐπιθυμῆς κατὰ κόριν τὸν πλοῦτον! διότι δι' αὐτοῦ γίνεσαι τοῦ φθίνου τὸ ἀντικείμενον καὶ ἐκτρέπεται εἰς τὴν ἡδυπάθειαν καὶ τὴν ἀπραξίαν, ἐπὶ ἡ ζωρότης τοῦ πνεύματός σου ἀδυνατεῖ. Ἐὰν δὲ ἡ θεία Πρόνοια ὑπόδηξῃ νά σὲ προικίσῃ μὲ ἐπίγεια ἀγαθὰ, τότε εἶσο πρόθυμος νά κάμῃς καὶ τοὺς ὁμοίους σου μετόχους αὐτῶν. Θεώρει τὰ ὑπάρχοντά σου ὡς δάνειόν τι παρὰ τῆς χειρὸς τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, ὡς τοιοῦτον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου νά καταστήσῃς καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τοὺς ἄλλους ἐντελεσετέρους καὶ εὐτυχεστέρους. Μεταχειρίζου τὸ ἐμπιστευθὲν σοι δῶρον δικαίως καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ κόσμου. Μεταχειρίζου τὰ ἐπίγεια σου ἀγαθὰ τοιοῦτοτρόπως, ὡς νά μὴ ἔχῃς χρεῖαν αὐτῶν.

μεταχειρίζου αὐτὰ ὡς ὀδοιπόρος τις εἰς τὴν οὐράνιον πατρίδα. Ἡ καταφρόνησις τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκον σχολεῖά τινα τῶν παλαιῶν σοφῶν, εἶναι ἐναντία εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ νά καταστήσῃ τὸν βον ἡμῶν τερπνόν, ἐπεδαψίλευσε τὴν φύσιν μὲ τόσα θέλητρα. Γίνωσκε ὅτι τὰ ὄμματά τοῦ κόσμου ἀσμένως διευθύνονται πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς ἐπιγείου μεγαλειότητος. Ὁ ἀρχιμαγός, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν ὠραιοτάτων αὐτοῦ ἔργων εἶναι ἀρνήτης. Πρὸς σὲ ὅμως, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἄϊδος ἐπεδαψίλευσε μὲ διάφορα ἀγαθὰ, προσηλοῦνται ὄλων τὰ ὄμματά. Ὅτι ἀγαθὸν σὺ πράττεις, τοῦτο ἐπαινείται, καὶ ὅτι ἐπαινείται, τοῦτο καὶ μιμείται. Πολλάκις σὺ διὰ τῶν πηραδειγμάτων σου προξενεῖς μεγαλείτερα ἀγαθὰ, παρὰ διὰ τῶν ἔργων σου. Ὅσον δὲ σὲ βλέπουσιν ἐνασχολούμενον εἰς τὰ τοιαῦτα, προθυμοποιούνται νά σὲ μιμηθῶσιν. Αὕτη εἶναι ἡ ὠφέλεια τοῦ πλοῦτου, αὕτη ἡ εὐτυχία αὐτοῦ! Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ὁ πλοῦτος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ εὐγενεοῦς, εἶναι ἡ ἀψιλετή εὐλογία διὰ τὸν Κόσμον!

(Ἐν Ἀθήναις Ἰουνίος 1893.)

A. N. KOKKONHS.

ΑΤΑΚΤΑ

Ὅρισμός:

— Τί ἐστὶν Ἑλληνικὸν κωμειδύλλιον;

— Εἶναι ἓνα ἀριμπαζιτικὸν μαγερευμένον μὲ μαιντανό, σαρδάνικα καὶ διαφορὰ ἄλλα μυρουδικά, τὰ ὁποῖα θέτουσιν οἱ εὐρ εἰς ξενιδοῦροι πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν πελατῶν αὐτῶν.

Πλοῦσιός τις, ἀλλὰ φιλάργυρος εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς πον ὑπερέτην του ν' ἀγρυπνῇ πέραν τῆς ἑννατῆς ἑσπερινῆς ὥρας, καὶ τοῦτο, ὅπως μὴ καταναλίσκῃ πολὺ πετρελαίον. Ἐσπέριν τι νά, ἰδὼν φῶς εἰς τι δωμάτιον, ἀνοίγει τὴν θύραν, εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ πλήρως ὄργῃς καὶ εὐρίσκει τὸν ὑπερέτην του ἀνακινώσκοντα.

Ὁ ὑπερέτης, ὅπως τὸν κατενόησεν, τῷ λέγει, ὅτι ἠγόρασε τὸ κερὶν ἐξ ἰδίων χρημάτων.

— Τότε, ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα, ἀπαντᾷ ὁ Ἐξηνταβελώνης κύριος, καὶ θά ἴσῃ αρκετὰ καλός, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέψῃς νά καθήσω εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἀναγνώσω τὸ μυθιστόρημά μου.

— Κυρά μου, ἐλέησέ με τὸν στραβό, δὲν ἔχω μάτια ὁ καυμένος . . .

Ἡ κυρία συγκινηθεῖσα τῷ δίδει μίαν πεντάραν καὶ προχωρεῖ.

Ὁ τυφλὸς βλέπων ὅτι ἡ πεντάρα εἶναι τουρκικὴ, φωνάζει:

— Με τὸ συμπέθειο, κυρά, δὲν περνᾷ αὕτη ἡ πεντάρα.

— Ἄ! παρντόν, λέγει ἡ κυρία, δὲν βλέπω καλά . . .

Καὶ θέτει πάλιν τὴν πεντάραν εἰς τὸ θυλάκιόν της.

*

— Μπα! Κάτι ἐδῶ! εἶπε προχθὲς εἰς τινὰ φίλον μου ἐκ Π. Ἐγὼ ἔμαθα πῶς ἐνυμφεύθη.

— Ναι, πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐνυμφεύθη καὶ ἦλθε ἐδῶ διὰ τὸ συνειθισμένον ταξεῖδι τοῦ γάμου.

— Καὶ ἡ κυρία . . .

— Ἐπειδὴ ἐχρειάζοντο πολλὰ ἐξοδα καὶ δὲν ἐπώλησα ἀκόμη τὴν σταφίδα μου, τὴν ἀφῆκα 'ς τὴν πατρίδα καὶ κάνω μόνος μου τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου.

Ἄτακτος

ΣΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΗΣ

Χρυσὸ περιστερᾶκι μου, ποῦ 'σαι γεμάτο χάρι

Κι' ἔχεις πεντάμορφα περὰ
Ποῦ 'θρες αὐτὴν τὴν εὐμορφιά; Ποῦθε τὴν ἔχεις πάρει;
Πές το, πουλί μου, φανερά . . .

Μήπως τὴν κλέφτης τὴν στιγμὴ ποῦ παντ' αὐτὴ σὲ
Μεσ' τῆ θεμῆ τῆς ἀγκαλιά; [παίρνει
Καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι σου στὰ δύο τῆς χεῖλης φέρνει
Καὶ τὸ χορταίνει μὲ φιλικία; . .

Κι' αὐτὴ σου τὴν τρελλὴν χαρὰ μὴν πῆρες ἀπὸ κενὴ
Ποῦ ἀγαπῶ πολὺ-πολύ;
Ἐκείνη τοῦ στὰ στήθῃ μου πικρὰ φαρμάκια χύνει,
Καὶ στέκει ἐμπρὸς μου ντροπαλή; . .

Μὴ πάλι . . . ὅταν πετάγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της
Γιατ' ἔργεσαι σ' ἐμέ; Γιατί;
Μήπως μοῦ φέρνεις τοὺς καυμούς τ' ἀναττανάγματά της;
Μήπως σ' ἐμέ σὲ στέλνει αὐτὴ;

Ἄχ! Σὺ ποῦ ζεῦρεις ἄφροντα τρελλὸ περιστερᾶκι
Πῶς ἡ καρδούλα της κτυπᾷ . . .
Γιὰ πές μου: Συλλογίζεται αὐτὴ κι' ἐμέ λιγάκι;
Σοῦ 'πε ποτέ, ἀν μ' ἀγαπᾷ;

Δὲν μ' ἀπαντᾷ πουλάκι μου; Γιὰ κτύπαζε τὸ χάλι
Ὅπου μὲ δέρνει τὸν φτωχόν . . .
Μπα! Φεύγεις; . . . Στάσου! Μὴ πετᾷς σ' ἐκείνης τὴν
Ἄχ! σὴ μ' ἀφίγγῃς μοναχόν! [ἀγκάλη

Αὐτοῦ ποῦ πᾶς τοῦλάχιστον κτύπαζε μὴν ξεχάσῃ
Νά τῆς εἴπῃς γιὰ μὲ πολλὰ
Καὶ τὰ γλυκὰ χεῖλάκια της, πουλί μου, νά χορτάσῃς
Μὲ χιλιά φλογερὰ φιλιὰ . . .

Ἐν Δημησιάνῃ

ΤΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Ομοιοίας.»

Κατά τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα (καὶ λέγοντες: «ἐβδομάδα»), εἰς τὴν «Οἰκογένειαν», ἐννοοῦμεν τὸ ἀπὸ τῆς μιᾶς Πέμπτης, ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς της, μέχρι τῆς ἄλλης), ἐδιδάχθησαν ἀπὸ σκηνῆς πολλὰ ὠραία δράματα, ἤτοι: ἡ Σαπφώ, τοῦ κ. Καλαποθάκη, αἱ δύο ὄρφαναί, τὸ γνωστότατον συγκινητικὸν δράμα, ὁ Ὁθέλλος τοῦ Σαϊκσπηρ κλπ. πρὸς δὲ τὸ Κωμειδύλλιον τοῦ κ. Λάσκαρη, εὐφύεστατον κωμειδύλλιον, γραφὸν πρὸ καιροῦ καὶ γνωστὸν εἰς τοὺς φίλους τῆς σκηνῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἡ Τραγωδία τοῦ Κωσταντή». Ἐν τῇ υποκρίσει διεκρίθη ὁ κ. Παναγῆς Σταματόπουλος, καταχειροκροτηθεὶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χωρικοῦ συζύγου.

Εἰς τὰς Δύο Ὀρφανὰς ἡ κ. Ἐλ. Κοτοπούλη εἶναι εἰς τὸν ρόλον της, πολλὰ ἔχουσι γραφῆ περὶ αὐτῆς καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν πλέον τι νὰ προσθῶμεν· ἡ ἐπιτυχία της εἶναι ἀναμφέριστος. Ἡ δεσποινὶς Σμυράγδα Βερόνη μᾶς ἐφάνη ὀλίγον ψυχρά. Ἐν τούτοις ἔχει λαμπρὰν φωνήν.

Τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη, ὡς Ὁθέλλου ἡ ἐπιτυχία εἶναι γνωστὴ, ἡμεῖς θὰ κάμωμεν μνησίν, ἐνταῦθα, μόνον περὶ τοῦ νεοῦ ἠθοποιοῦ κ. Α. Περίδου, ὅστις μετὰ περισσοῦς ἐπιτυχίας ὑπεκρίθη τὸ πρόσωπον τοῦ Κασίου, καὶ περὶ τῆς κυρίας Σ. Ταβουλάρη, λαμπρῶς καὶ φυσικῶς ὑποδυθείσης τὸ τῆς Ἑμιλίας πρόσωπον, ἰδίως ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει, μετὰ τὸν στραγγαλισμὸν.

Θέατρον «Τσόχα»

Ὁ Γερο-Ξούρης

Ὁ ἀθάνατος ἀναβιδάζεται κατὰ πᾶσαν πιθανόννητα αὐριον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου Τσόχα. Σπεύσατε νὰ προμηθευθῆτε εἰσιτήρια.

Θέατρον «Παριδείσου»

Εἰς τὴν Φρύνην ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐπέτυχεν, ἀλλὰ τὸ δράμα δὲν ἔχει καμμίαν σπουδαιότητα· ὁ συγγραφεὺς, ἔξοχος ἄλλως, ἐπεδίωξε νὰ ἐπιτύχη μόνον εἰς τὸ θεαματικὸν μέρος καὶ τὸ κατώρθωσεν ἂν ἡ κυρία Παρασκευοπούλου δὲν ἠδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ τὰ κάλλη τῆς Φρύνης, εἰς τοῦτο δὲν πταίει ὁ Καστελέκιος, ὁ ποιητὴς τοῦ δράματος, ἀλλ'... ὁ Ποιητὴς τοῦ παντός.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐδιδάχθη ἡ Δαλιδά, τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κ. Παρασκευοπούλου, ὑποκρίθεισαν τὸ πρόσωπον τῆς

πριγκιπίσσης Ἐλεονώρας, παρατηρήσαμεν, δυστυχῶς, εἰς αὐτὴν, τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα, ἅπερ καὶ εἰς τὴν Φρού-φρού καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα πρόσωπα, ἅτινα προσπαθεῖ πᾶντὶ σθένει νὰ παραστήνῃ... οἷα δὲν εἶναι. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνωμεν πάντοτε ὅτι ἡ ἀριστοκράτις κυρία, διὰ νὰ φανῆ ὅτι εἶναι τοιαύτη, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τοῦ καναπέ φαρδεῖα πλατεῖα, ὡς ἡ τελευταία τῶν ἑταιρῶν, διότι καὶ αἱ ἑταῖραι αὐταί, ὡς ἡ κυρία μὲ τὰς καμελίαις κλπ. φέρονται πολὺ σεμνῶς... εἰς τὴν αἴθουσάν των, τοῦλάχιστον. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τετάρτης πράξεως μᾶς ἐφάνη πολὺ ὑπερβολικὴ Ὁ κ. Πετρίδης, ὡς Καρνιόλης, καὶ ὁ κ. Εὐτ. Βονασέρης, ὡς Ροσβᾶν μᾶς ὑπερήρουν.

Μετὰ τὴν Δαλιδὰν παρεστάθη κωμωδία τις ἡ Χύρα τῶν Καμελιῶν, καλὴ κωμωδία, ἀλλ' ἔλασιν ἡ μετάφρασις· ἐκεῖ βλέπετε προστακτικὰς μὲ ἀυξήσιν, γραμματίον ἀντὶ γραμματάκι, κωδωνιον, κολοκύθιον κτλ. Ὁ κ. Ἰω. Βονασέρης μᾶς ἤρесе, φυσικώτατα ὑποκρίθεις τὸ πρόσωπον τοῦ δικηγόρου, ἀλλ' αἱ κυρία... Τὰ ἀποσιωπητικὰ ἄς ὁμιλήσωσιν ἀντ' ἐμοῦ.

Μεριστοφυλῆς.

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ σᾶς μεταβιβάσωμεν, ἡ τὰ πεταγτά, τὰς σπουδαιότερας, τὰς ἀσπειότερας, τὰς μᾶλλον ἐδιαφερούσας εἰδήσεις τῆς ἐβδομάδος.

** Τὰ ἐγκρίνει τῆς δ' ὠρυγος τῆς Κορίνθου τελεσθῆναι ἕριστικῶς τὴν 8ην Ἰουλίου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ Πελοποννήσιοι, μηδὲ τῶν Ἀρκάδων ἐξικρομένον θὰ ὀνομαζῶνται... νησιῶται.

** Ἀντὶ τοῦ κ. Μπαϊρακτάρη παρατηθέντος, διωρίσθη διευθυντὴς τῆς Διοικητικῆς ἀτυνομίας Ἀθηνῶν κλπ. ὁ κ. Ἰω. Τζαβέλας, Ταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ. Μέχρι τοῦδε φαίνεται δραστήριος ὁ νέος διευθυντὴς· ἀλλ' ὅλοι οἱ μέχοι τοῦδε ὑπηρετήσαντες κατ' ἀρχὰς τοιοῦτοι εἰδείχθησαν, ἔπειτα ἠναγκάσθησαν ὑπὸ τῆς πολιτικῆς νὰ ἀφήσωσι τὰ πράγματα νὰ τρέχωσι τὴν τεκτικὴν τροχίαν των. Ἐλπίζομεν ὅτι τῶρα δὲν θὰ μᾶς δοθῇ εὐκαιρία νὰ εἰπωμεν τὸ: κάθε θάμα τρεῖς ἡμέραις καὶ τὸ παραθαύμα τέσσαραις.

** Εἰς τὸ ἐνταῦθα ταχυδρομεῖον ἐλήφθη ἐκ Σμύρνης ἐπιστολή, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὴν πλουσιωτέραν καὶ ὠραιότεραν Ἑλληνίδα

Εἰς Ἀθήνας

Ἄν ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο μόνον πρὸς τὴν

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς «Οἰκογενείας» πρὸς σύνταξιν διηγήματος προσήλθον ἐννέα τὸν ἀριθμὸν. Οἱ τίτλοι τῶν διηγημάτων εἶναι οἱ ἐξῆς:

Ἐρωμένη ὑπ' ἀριθ. 13.	(Ἀθῆναι)
Ὁ Γερωντολεύτερος.	(Ἀθῆναι)
Φιλοπικρία	(Κάιρον)
Χρυσά ὄνειρα	(Ἀθῆναι)
Ἀδελφικὴ φιλία	(Δημητσάνα)
Νόστος	(Ἀνδρίτσαινα)
Τὸ μῆλον τῆς Ἐρῆδος	(Ἀνδρίτσαινα)
Τὸ ἄτιμο λιμάνι	(Σύρος)
Ἡ Νύμφη τοῦ Πηνειοῦ	(Λαριτσα)

Εἰς τὸ προτεχὲς φύλλον θὰ ἐπιφέρωμεν τὰς κρίσεις μας.

Ἡ Διεύθυνσις.

Δελτίρια... ἀνευ πληρωμῆς

Ἐὐ τὸ ἀπελοῦν, Διηγητὰ Μὴ ἀπορεῖτε διότι δὲν εἶδετε ἀμέσως δημοσιευόμενον τὸ ποιήμα σας. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν ὅλους τοὺς φίλους μὲ τὴν σειρὰν τὸ γραφεῖόν μας εἶναι πλήρες χειρογράφων, ἄλλως τε, δὲν ἀγαπῶμεν καὶ πολὺ τὰ ποιήματα, γενικῶς—Τ. Ν. Φ. Ἄνδρ. Συμπαθοῦμεν εἰς τὸν ἐρωτευμένον τῆς γειτογιᾶς σας, ἀλλὰ... δὲν τὸν χωρεῖ ἡ «Οἰκογένεια»· εἶναι πολὺ... shocking. Ἡ Οἰκογένεια δύναται νὰ δεχθῇ ποιήματα καὶ διηγήματα ἐνδεδωμένα καρρὲ, καὶ ντεκολτέ κἄποτε· ἀρκεῖ τὸ συμπέρασμα νὰ ἴναι ἠθικόν· ἀλλ' ὁ ἐρωτευμένος σας εἶναι πολὺ ζετισπιώτος. Μίαν συμβουλὴν: Γράφετε εἰς -ὁ πεζόν- θὰ γείνητε λαμπρὸς πεζογράφος μὲ τὸν καιρὸν. Ἐνας κακὸς στίχος σας καταστρέφει τὸ πνεῦμά σας. Μὴ δυσχεραστῆσθε· εἴθε μέλος τῆς Οἰκογενείας μας καὶ δικαιούμεθα νὰ σᾶς συμβουλευώμεν.

Ἄν α λ φ α β ἦ τ ω Πάτρας. Βλέπετε ὅτι δημοσιεύεται σήμερον καὶ εἰς καλὴν θέτην. Στείλατε καὶ μικρά, ὡς σοὶ γράφετε. Τὰ μεγάλα ἄρθρα καὶ τὰ συγκινητικὰ καὶ τὰ φιλολογικὰ δὲν εὐρίσκουσι θέσιν εἰς τὴν «Οἰκογένειαν»· Καὶ περὶ τῶν μυσιστομάτων συζητοῦμεν. Ἡ περὶ τῶν θεατρικῶν ἰδέα σας εἶναι καλὴ, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ πολὺ· «κάθε πρᾶγμα ἔς τὸν καιρὸν του», καὶ τῶρα εἶναι καιρὸς τῶν θεατρικῶν, διὰ τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον. Εἰς τὸ μέλλον σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀποστέλλητε τὰ χειρογράφα σας μόνον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, πρὸς εὐκολίαν τῶν τυπογράφων θὰ εἶδετε δὲ ταχυδρομικὰ μόνον 5 λεπτὰ ἀνὰ 50 γραμμάρια—Δυκαῖα, Ἀνδρίτσ. Δύνασθε νὰ γράφητε εἰς τὴν «Οἰκογένειαν» χωρὶς νὰ ἴσθε καὶ ὑπόχρεοι, ὡς γράφετε. Ἡ «Οἰκογένεια» προτιμᾷ τοὺς ἐπαρχίους συνεργάτας· διὰ πολλοὺς λόγους—Ε. Φ. Μ. Ἀμφισσαν. Μὴ ἀμφιβάλλετε ὁ διάττημος ἠθοποιὸς Ρόσ-ῆς ἔμεινεν ἐπὶ 5 ἔτη εἰς ἐν νοσοκομεῖον, ὡς νοσοκόμος, διὰ νὰ μάθῃ... νὰ ἀποσνήσκῃ. Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.—Πατριῶν, Λαριτσαν. Ἐλευθερά! Ἡ «Οἰκογένεια» ἔχει καθῆκον νὰ παντᾷ ἐφ' ὅλων τῶν

ὠραιότεραν, ὅλα αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐπολιόρουν τὸ ταχυδρομεῖον, ἀλλ' ὅπως αὕτη ἀπευθύνεται, οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε, πικροσύνη νὰ τὴν ζητήσῃ, οὔτε θὰ τὴν ζητήσῃ, ἐστὲ βέβαιον. Αἱ πλούσιαι καὶ ὠραῖαι, γνωρίζουν ἐκ τῶν προτέρων τί περιέχει ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολή.

** Οἱ νέοι νομάρχαι διωρίσθησαν, καὶ εἶναι οἱ ἐξῆς: Η. Φλέσσας (Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος), Ἡλ. Βράτιμος (Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας), Σωτ. Δανόπουλος (Ἀρκιδίας), Θρ. Ἀγγελόπουλος Ἀθῆνας (Ἀρχαίας καὶ Ἡλιδος), Δημ. Θεοχάρης (Κυκλάδων), Γ. Πετροπουλάκης (Ἀσθέρης), Δ. Νικολαΐδης (Μεσσηνίας), Ἀγγελ. Βλάχος (Κερκύρας), Ἰ. Ζερβουλάκος (Εὐβοας) καὶ Γ. Μπουκλάκος (Τρικκῶν).

** Τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐπωλήθησαν... κατὰ λάθος βεβαίως, εἰς τὸ παντοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀντωνάκη, πρὸς 20 λεπτὰ κατ' ὄκταν, ἵνα οὗτος διπλῶνῃ μὲ αὐτὰ σαυδέλλας καὶ τουλουμοστύρι. Εὐτυχῶς ἠγνοήθη τὸ πρᾶγμα ἐγκρίτως παρ' αὐτοῦ τοῦ παντοπωλοῦ καὶ τὸ ἀρχεῖον ἐσώθη, ἀποδοθέντων τῶ κ. Ἀντωνάκη ὑπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐταιρείας Ἰσοῦ βάρους σωμάτων ἐνὸς δράματος τοῦ κ. Μυριανθούση.

Ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται, ὅτι καλὸν εἶναι κάποτε, νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ παντοπωλῆαι ὀλίγην... ἱστορίαν.

** Ὁ Γκῦ δὲ Μωπασσάν, ὁ διάσημος Γάλλος διηγηματογράφος, ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 43 ἐτῶν. Πρὸ ἔτους καὶ πλέον ἦτο πρᾶξρον.

** Μὴ χειρότερα! Τὸ πρᾶξ τὸν Ἡλιόσαν παραφρονεῖον, τὸ ὀνομαζόμενον «Παράδεισος» πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ παραστήσῃ «Τὸ λευκὸν δράμα», ὑποθεσὶν ἔχον τὴν τραγικὴν αὐτοκτονίαν τῶν δύο ἐρχομένων Μαρῆς Βέμπερ καὶ Μιχαὴλ Μιμηκού.

Διατὶ νὰ μὴ παρεστῆσιν καὶ τὴν ἐκρηξίν τῶν πυριτιδαποθηκῶν; Τὰ 17 πρόματα των ἀτυχῶν στρατιωτῶν θὰ προξενήσων περισσοτέραν συγκίνησιν· ἀλλ' ἐλησμονήσαμεν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ διότι... δυστυχῶς, καμμία γυνὴ δὲν ἐκίχη καὶ ἡ κ. Παρασκευοπούλου δὲν θὰ ἔχῃ μέρος. Μὰ πρὸς Θεοῦ! Ποῖος διευθύνει αὐτὸ τὸ παραφρονεῖον!

** Ἐν τινι δημοσίῳ κήπῳ τῶν Πατησίων. Ὁ κατὰ τὴν ἰδέαν του τραγουδιστῆς κ. Γαϊτσιφραυλος ἀνυπομονῶν, λέγει πρὸς τὸν γείτονά του:—Τί κόσμος σήμερα! Δὲν μπορεῖ νὰ φύγουν μερικοὶ γιὰ νὰ τραγουδήσω κομμάτι...—Ἄρχισε τὸ τραγούδι καὶ σὲ βεβαίω ὅτι ἀμέσως θὰ φύγουν ὅλοι.

Διεδίτης.

ἐρωτήσεων μήπως πληρώνει! . . . Μὴ φοβεῖσθε ἀφήσατέ τον νὰ καπνίζῃ τὴν υγείαν του καταστρέφει θὰ τὸ ἐνοήσῃ ἀργότερα μόνος του καὶ θὰ παύσῃ ἀλλὰ μὴ, πρὸς Θεοῦ, τὸν ἀφίνετε νὰ χαρτοπαικτῇ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο μόνον μετὰ θάνατον ἐξαλείφεται ὅσον διὰ τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν . . . προσποιήθητε ὅτι δὲν βλέπετε καλλίτερον νὰ γνῶρισῃ ἀπὸ τώρα τὰς πανουργίας τοῦ κατηραμένου φύλου, διὰ νὰ τὰς μισήσῃ, ἔπερ ἀργότερα δὲν θὰ δύναται νὰ πράξῃ διότι . . . Προσεχῶς θὰ σᾶς γράψω. — Π ρ ω τ ο π ε ἰ ρ φ ι, Βόλον. Ὁ μὴ γνωρίζων νὰ παίξῃ πρόσωπον βλακῆς, εἶναι πράγματι βλάξ. Ἡ εὐκρίνεια εἶναι καλὴ, ἀλλὰ μεταξὺ προσώπων ἐκτιμώντων αὐτήν. Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ σὲ νομίσῃ βλάκα, τρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ νομισθῆς ἀγενής ἐὰν θελήσῃς νὰ ἀκολοθῆσῃς τὴν πεπατημένην ὁδόν, θὰ φανῆς ἄτιμος καὶ . . . οὐχὶ ἄνευ λόγου. Συγγνώμην! Καθὼς ἀκούω κρῖνω, καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ . . . ἐκ πείρας ἐστί. — Τ. Ν. Φρ. Μᾶς παρεξηγήσατε δὲν ἐπρόκειτο περὶ γρηματικῆς . . . ἀνυπομονησίας, ἀλλὰ περὶ ἀνακαλύψεως καταχρήσεως, ἣν ὑποπτεύομεν δι' αὐτὸ σᾶς ἀπεστείλαμεν τὸ δελτάριον. — Π α λ. Σ υ ν δ ρ ο μ η τ α ῖ ς, Ἐξώφυλλα «Ἐπαγγελιῶν» ἀποσταλήσονται μετὰ προσεχούς φύλλου — Ν έ ο ι ς Σ υ ν δ ρ. «Ἐπαγγελίαι» ἀποταλήσονται ἐντὸς 10 ἡμερῶν, διότι εὐρίσκονται ἔτι παρὰ τῷ βιβλιοδέτῃ.

Η ΑΓΑΠΗ.

Ἐοία κρῆν' εἶν' ἡ ἀγάπη, εἶναι νέκταρος ροῆ,
Ποῦ τὴ νεϊότη μας ποτίζει καὶ γλυκαίνει τὴ ζωῆ.
(Ἀνδρίτσεινα)

Τ. Ν. ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗΣ.

Οἱ προπληρώνοντες νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας», μυθιστόρημα τοῦ Jules Case, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς 6ης Γαλλικῆς ἐκδόσεως.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

Μεγίστην ἐκδούλευσιν θὰ μᾶς προσφέρῃ ὅστις αὐξήσῃ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Οἰκογενείας» ἔστω καὶ κατὰ ἓνα.

Ἀγγελίαι ἀπεστάλησαν εἰς ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γ ρ α φ ε ῖ ο ν : Ὁδὸς Δελφειώργῃ ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἑτησίαι καὶ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι δρ. 6. — Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. γρ. 10.

Τιμὴ φύλλου: Δεπτὰ 15.

Τιμὴ ἀγγελιῶν: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Οἱ μεταβάλλοντες τόπον διαμονῆς παρακαλοῦνται νὰ δηλώνωσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας τὴν νέαν κατοικίαν πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεκπεραιώσιν τοῦ φύλλου.

Τὴν καλλιτέραν μαστίχην, τὸ λαμπρότερον οὔζον ὑπάρχει εἰς τὸ **ποτοποιεῖον τὸ Σικάγον** τοῦ κ. Θεοφάνους Παπᾶ, κάτωθεν τοῦ καταστήματος τῆς κ. Λιζιέ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς Ἐβδομάδος τοῦ κ. Δαμβέργῃ ἀπὸ τοῦ 1887 — Ἰουλίου 1892 ἐκ 3500 μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Τοῦ 1887 δρ. 5, τοῦ 1888—1891 ἀνά δρ. 8 δρ. 32 καὶ τοῦ 1892 (ἑξάμ.) δρ. 5. Ἄπαντες δὲ ἁμοῦ μόνον δρ. 35. (Ταχυδρομικὰ: Ἐπαρχιῶν δρ. 150, ἑξωτερικοῦ δρ. 7. Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἐξαετοῦς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται: 15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα 250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων. 300 Ποιήματα ὄλων τῶν ποιητῶν μας. Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλλολογικαί, Κριτικαί. καὶ ἐν γένει ἄρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ 1500. (Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαιτέρως λ. 40. Ἀπευθυντέον τοῖς κ. κ. Μπάρτ καὶ Χίρτ ἐκδόταις. Ὁδὸς Πανεπιστημίου 55.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφεῖῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετρακῆ ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

Τὰ λαμπρότερα Θεσσαλικά καπνὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀποστ. Ραπτᾶκη.

Πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Ο κ. **Χρῆστος Ζώγας** κατασκευάζει τὸ γνισιώτερον ἐκ σταφυλῆς **Κορινθία**. Ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀρ. 18. Κατασκευάζει καὶ διάφορα ἄλλα ποτά.

Τὰ ἐκλεκτότερα παγωτὰ ἔχει ὁ κ. Ζαβορίτης.

Κάτωθεν τοῦ Ὑπουργ. τῆς Δικαιοσύνης.